Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska Avenija 7
31000 Osijek

Pn-13/2026-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari I-tužiteljice Suzane Ladnjuk iz Savezne Republike Njemačke, 63165 Muehlheim/ M, Offenbacher str. 8-10, OIB: 60538606376, II-tužiteljice Ramone Tkalec iz Slatine, Potočani 25-c, OIB: 22932661615, III-tužiteljice Snježane Marček iz Jelisavca, Bistrička 78, OIB: 51811638149 i IV-tužiteljice Marice Čiček iz Jelisavca, Bistrička 68, OIB: 9072627020, sve zastupane po punomoćniku Dragi Aćimoviću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Republike Hrvatske, zastupane po Općinskom državnom odvjetništvu u Osijeku, Građansko-upravnom odjelu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave održane 15. listopada 2026. u nazočnosti punomoćnika tužiteljica Drage Aćimovića i zakonskog zastupnika tuženika zamjenika Općinskog državnog odvjetnika u Osijeku Ante Jurića, 20. studenog 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Odbijaju se tužiteljice Suzana Ladnjuk, Ramona Tkalec, Snježana Marček i Marica Čiček s tužbenim zahtjevom koji glasi:

"Nalaže se tuženiku Republici Hrvatskoj, Trg Ante Starčevića 7, Zagreb, OIB: 52634238587, isplatiti I-tužiteljici Suzani Ladnjuk, Muehlheim/M.M.Offenbacher str. 8-10, Njemačka, OIB: 60538606376 iznos od 29.862,63 EUR, II-tužiteljici Ramoni Tkalec, Slatina, Potočani 25c, OIB: 22932661615 iznos od 29.862,63 EUR, III-tužiteljici Snježani Marček, Jelisavac, Bistrička 78, OIB: 51811638149 iznos od 29.862,63 EUR i IV-tužiteljici Marici Čiček, Jelisavac, Bistrička 68, OIB: 90726272020 iznos od 29.862,63 EUR, sve uvećano za zatezne kamate koje na svaki navedeni pojedinačni iznos teku od dana donošenja prvostupanjske presude Općinskog suda u Osijeku broj: 17 P-2177/07-17 od 22. veljače 2010. i to po kamatnoj stopi 14% od 22. veljače 2010.

do 30. lipnja 2011., 12% od 01. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015., 8,14% od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015., 8,05% od 01. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016., 7,88% od 01. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016., 7,68% od 01. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017., 7,41% od 01. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017., 7,09% od 01. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018., 6,82% od 01. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018., 6,54% od 01. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019., 6,30% od 01. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019., 6,11% od 01. siječnja 2020. do 18. listopada 2020., 5,89% od 19. listopada 2020. do 31. prosinca 2020., 5,75% od 01. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021., 5,61% od 01. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021., 5,49% od 01. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022., 5,31% od 01. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022., 5,5% od 01. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023., 7% od 1. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023., 7,5% od 1. siječnja 2024. do 30. lipnja 2024., 7,25% od 1. srpnja 2024. do 31. prosinca 2024., 6,15% od 1. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025., 5,15% od 1. srpnja 2025. do 31. prosinca 2025., 5,15% od 1. siječnja 2026. pa do isplate po kamatnoj stopi od 5,15%, a u slučaju promjene stope zatezne kamate, stopa zatezne kamate se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana."

II/ Nalaže se I-tužiteljici Suzani Ladnjuk, II-tužiteljici Ramoni Tkalec, III-tužiteljici Snježani Marček i IV-tužiteljici Marici Čiček da tuženiku Republici Hrvatskoj solidarno naknade prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 17.125,82 eura, u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljice su 12. rujna 2007. ovome sudu podnijele tužbu u kojoj su navele da je 12. siječnja 1992. na desnoj obali rijeke Drave u Osijeku pronađen leš odrasle muške osobe za koju je identifikacijom utvrđeno da se radi o njihovom ocu pok. Petru Ladnjuku. Obdukcijskim pregledom po Odjelu za patološku anatomiju i sudsku medicinu Opće bolnice u Osijeku od 22. siječnja 1992. je utvrđeno da se radi o nasilnoj smrti uslijed prostrijelne rane glave. Navode da su između ostalih inkriminacija, i u odnosu na smrt njihovog oca, optužnicom Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku broj K-DO-76/06 od 16. travnja 2007., optuženi Branimir Glavaš, Ivica Krnjak, Gordana Getoš-Magdić, Mirko Sivić, Dino Kontić, Tihomir Valentić i Zdravko Dragić zbog kaznenog dijela protiv čovječnosti i međunarodnog prava-ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH. Tužiteljice navode da su zbog smrti svog oca doživjele duševne boli, a da se odgovornost tuženika temelji na činjenici da su smrt prouzročile osobe za vrijeme dok su bile pripadnici Oružanih snaga Republike Hrvatske. Pojašnjavaju da smrt nije nastupila uslijed ratnih djelovanja već zbog kaznenog djela pripadnika vojske Republike Hrvatske, pa se odgovornost tuženika temelji na propisima Zakona o obveznim odnosima i Zakona o obrani. Stoga su predložile sudu da donese presudu kojom će naložiti tuženiku da im na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 225.000,00 kuna (29.862,63 eura) svakoj, sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu te je istakao prigovor zastare navodeći da su protekli rokovi propisani odredbom čl. 376. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01, u nastavku: ZOO/91) , a da u trenutku podnošenja tužbe nije bilo uvjeta za primjenu odredbe čl. 377. ZOO/91 budući da kazneni postupak protiv navedenih optuženika još uvijek traje, dakle, da nema osuđujuće kaznene presude. Navodi da bi iz činjeničnog dijela tužbe proizlazilo da tužiteljice odgovornost tuženika temelje na odredbama Zakona o odgovornosti Republike Hrvatske za štetu uzrokovanu od pripadnika oružanih i redarstvenih snaga tijekom Domovinskog rata ("Narodne novine" broj: 117/2003, u nastavku: ZORH). Tuženik tijekom postupka ističe i prigovor ratne štete u skladu s odredbama ZORH-a, prema kojem je teret dokaza na tužitelju da dokaže okolnost stradavanja odnosno nastanka štetnog događaja koji nema obilježje ratne štete, a sve iz razloga jer se pravna osnovanost tužbenog zahtjeva tužiteljica može zasnivati jedino na poznatom počinitelju koji će biti utvrđen i osuđen u kaznenom postupku.

3. Tužiteljice su u odnosu na prigovor zastare navele da je isti neosnovan budući da se u ovom slučaju radi o kaznenom djelu ratnog zločina koje ne zastarijeva. Navode da je kod šteta nastalih izvršenjem kaznenog djela potrebno utvrditi je li zastara nastupila prema odredbi čl. 376. ili čl. 377. ZOO/91, a ako postoji dvojba u pogledu primjene tih propisa, ima se primijeniti onaj propis po kojem zastara nije nastupila.

4. U dokaznom postupku pročitani su Prijedlog za izvansudsku nagodbu (list 6 spisa), Potvrda o primitku pošiljke (list 7 spisa), Zapisnik o uviđaju (list 8-9 spisa), Analiza krvi (list 10 spisa), Nalaz i mišljenje medicinskog vještaka (list 11-15 spisa), Optužnica (list 16-22 spisa), Izvadak iz matice rođenih (list 23-26 spisa), Prijedlog za izvansudsku nagodbu (list 31 spisa), Službene zabilješke (list 47-58 spisa), podnesak Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu (list 117-118 i 292-293 spisa), Optužnica (list 119-122 spisa), podnesak Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku (list 296 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Mladena Kobaševića (list 174 spisa), Josipa Palijana (list 155 spisa), Elizabete Sprečkić (list 41-42, 128 spisa), Zvonimira Tkaleca (list 42 i 136 spisa), Ljubomira Arsenića (list 42-43, 128 spisa), Ivana Trconića (list 45-46 spisa), tužiteljice Tkalec Ramone (list 44-45, 133-134 spisa), tužiteljice Marice Čiček (list 45, 75 i 135 spisa), tužiteljice Snježane Marček (list 74 i 134 spisa).

5. Za napomenuti je da se ovaj sudski postupak vodi od 12. rujna 2007., te da su u istome donesene tri prvostupanjske odluke, četiri drugostupanjske i dvije revizijske odluke na način kako slijedi:

5.1. Presudom ovoga suda broj P-2177/2007 od 22. veljače 2010. prihvaćen je tužbeni zahtjev tužiteljica, te je naloženo tuženiku da svakoj na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 225.000,00 kuna (29.862,63 eura) zajedno sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate. Iz obrazloženja presude proizlazi da se u ovoj pravnoj stvari radilo o nezakonitom postupanju pripadnika hrvatske vojske, zbog čega postoji odgovornost tuženika za nastalu štetnu posljedicu, a time i dosudu pravične novčane naknade u slučaju smrti članovima uže obitelji sukladno čl. 201. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Iz obrazloženja nadalje proizlazi da bez obzira što kazneni postupak protiv okr. Branimira Glavaša i dr. (tzv. slučaj Selotejp) nije pravomoćno okončan, da ukoliko postoji dvojba u pogledu primjene zastarnih rokova,

da se u takvom slučaju ima primijeniti onaj propis po kojem zastara nije nastupila, dakle čl.377. ZOO/91.

5.2. Odlukom Županijskog suda u Osijeku broj Gž-2851/2010 od 5. svibnja 2011. ukinuta je prvostupanjska presuda i predmet je vraćen na ponovno suđenje. Iz obrazloženja odluke proizlazi da je sud prvog stupnja pravilno zaključio da se u ovom slučaju ne radi o ratnoj šteti jer tuženik nije pružio dokaz da je štetni događaj nastao na način opisan u čl. 3. ZORH. Međutim, drugostupanjski sud smatra da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno jer se iz spisa predmeta ne vidi u kakvom su odnosu tužiteljice bile sa svojim ocem, a što utječe na iznos visine naknade štete.

5.3. U ponovljenom postupku presudom ovoga suda broj P-794/2011 od 11. srpnja 2011. ponovno je prihvaćen tužbeni zahtjev tužiteljica. Iz obrazloženja presude proizlazi da je u međuvremenu kazneni postupak u slučaju „Selotejp“ pravomoćno okončan osuđujućom presudom zbog čega prigovor zastare nije osnovan jer se primjenjuje odredba čl.377. ZOO/91 kojom je predviđen dulji rok zastare.

5.4. Odlukom Županijskog suda u Osijeku broj Gž-3041/2011 od 25. srpnja 2013. djelomično je potvrđena prvostupanjska presuda u dijelu u kojem je prihvaćen tužbeni zahtjev tužiteljica za isplatu iznosa od 225.000,00 kuna (29.862,63 eura) svakoj sa zateznim kamatama od 11. srpnja 2011. dok je pobijana presuda preinačena u dijelu u kojem je tužbeni zahtjev prihvaćen za isplatu zateznih kamata do 10. srpnja 2011. na način da je taj dio tužbenog zahtjeva odbijen.

5.5. Povodom revizije, Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom broj Rev-2732/13 od 5. rujna 2017. ukinuo presude Županijskog suda u Osijeku i Općinskog suda u Osijeku, te je predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Iz obrazloženja revizijske odluke proizlazi da se u prvostupanjskoj odluci ne navodi na temelju kojih je dokaza utvrđeno da se radi o osuđujućoj presudi u kaznenom postupku, a sve uzimajući u obzir da se tuženik poziva na činjenicu da je iz činjeničnog opisa optužbe izostavljena inkriminacija u odnosu na pok. Petra Ladnjuka i to iz razloga što nije dokazano da bi nastanak i smrt istoga bio u vezi s počinjenjem kaznenih djela koja se stavljaju na teret okrivljenicima u slučaju „Selotejp“. To znači da je za primjenu duljeg roka zastare iz čl.377. ZOO/91 od odlučujućeg značaja bilo utvrditi postoji li pravomoćna osuđujuća presuda kojom je utvrđeno postojanje kaznenog djela za koji je predviđen dulji rok zastare kaznenog gonjenja počinjenog na štetu oca tužiteljica pok. Patra Ladnjuka.

5.6. U ponovljenom postupku presudom ovoga suda broj Pn-25/2018 od 29. ožujka 2021. tužiteljice su odbijene s tužbenim zahtjevom. Iz obrazloženja navedene presude proizlazi da je iz činjeničnog opisa kaznenog djela u slučaju „Selotejp“ u međuvremenu izostavljena inkriminacija u odnosu na pok. Petra Ladnjuka iz razloga što nije bilo dokaza da bi nastanak i smrt istoga bila u vezi s počinjenjem kaznenog djela koje se stavljalo na teret okr. Branimir Glavašu i dr. Iz obrazloženja nadalje proizlazi da se u ovoj pravnoj stvari ne radi o odgovornosti tuženika temeljem odredbi ZORH-a, jer tijekom postupka nije utvrđeno da bi pok. Petar Ladnjuk bio odveden od pripadnika Hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi ili u svezi s tom službom, već da se radi o odgovornosti tuženika temeljem odredbi Zakona o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija

(„Narodne novine“, broj: 117/2003, u nastavku: ZOŠT) prema kojem je zahtjev za naknadu štete zastario sukladno odredbi čl. 376. ZOO/91.

5.7. Odlukom Županijskog suda u Osijeku broj Gž-1582/2021 od 6. lipnja 2024. potvrđena je presuda suda prvog stupnja od 29. ožujka 2021. Iz obrazloženja odluke proizlazi da je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da se na konkretni slučaj ne primjenjuje odredba čl. 377. ZOO/91 zbog nepostojanja pravomoćne osuđujuće presude, nego odredba čl. 376. st. 2. tog zakona.

5.8. Povodom revizije, Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom broj Rev-846/2025 od 9. rujna 2025. ukinuo presudu Županijskog suda u Osijeku i predmet vratio drugostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Iz obrazloženja odluke proizlazi da se drugostupanjski sud ni na koji način nije očitovao o tome da su tužiteljice tek podizanjem optužnice 16. travnja 2007. saznale na koji način je stradao njihov otac, da do tada nisu imale nikakvih saznanja o tome tko ga je usmrtio, da je naknadno iz optužnice ispušteno ubojstvo oca tužiteljica bez mogućnosti da iste nastave kazneni progon. Revizijski sud u obrazloženju navodi i to da drugostupanjska odluka nema nikakvih razloga o tome je li bilo propusta u vođenju istrage, radi čega je došlo do ispuštanja ubojstva oca tužiteljica iz optužnice, te od kakvog je to utjecaja na tijek zastarnog roka iz čl. 376. st. 2. ZOO/91.

5.9. Odlukom Županijskog suda u Osijeku broj Gž-11/2026 od 26. siječnja 2026. ukinuta je presuda ovoga suda od 29. ožujka 2021., te je predmet vraćen na ponovno suđenje s obrazloženjem da je za zastarni rok iz čl.376. st.2. ZOO/91 potrebno ispitati učinkovitost istrage koju su provodila državna tijela, te saznanja o okolnosti smrti oca tužiteljica.

6. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužiteljica za isplatu naknade nematerijalne štete u iznosu od 225.000,00 kuna (29.862,63 eura) svakoj na ime duševnih bolova zbog smrti njihova oca Petra Ladnjuka za kojeg tvrde da su ga usmrtili i bacili u Dravu pripadnici Hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga.

7. Među strankama nije sporno:

- da su tužiteljice kćerke pok. Petra Ladnjuka,

- da su se tužiteljice prije podnošenja ove tužbe prethodno obratile tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje spora,

- da je tijelo pok. Petra Ladnjuka pronađeno u rijeci Dravi 12. siječnja 1992., te da se radilo o nasilnoj smrti uslijed prostrijelne rane glave,

- da je na temelju nalaza i mišljenja medicinskog vještaka, specijalista patologa, utvrđeno da strijelne rane glave i vrata imaju sva obilježja pucanja iz blizine, te da pojedinačno i u zbiru predstavljaju tešku tjelesnu i po život opasnu ozljedu,

- da je Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku protiv više osoba podnijelo optužnicu br. K-DO-76/06 16. travnja 2007. kojima je, između ostalog, stavljeno na teret i to da su neutvrđenog dana tijekom prosinca 1991. uhitili Petra Ladnjuka i odveli ga na obalu

rijeke Drave, te ga usmrtili, čime su počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva,

- da je navedeni postupak rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Su-IV-617/07-5 premješten na Županijski sud u Zagrebu,

- da je nakon toga sastavljena nova optužnica, te da se u novoj optužnici od 30. rujna 2008. istim okrivljenicima više ne stavlja na teret ubojstvo pok. Petra Ladnjuka,

- da je inkriminacija u odnosu na pok. Petra Ladnjuka izostavljena iz optužbe zbog nedostatka dokaza,

- da do danas nisu otkriveni počinitelji kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH na štetu Petra Ladnjuka niti da su utvrđene okolnosti njegova ubojstva, a kaznena prijava je podnesena 24. siječnja 1992. te se kazneni predmet i dalje nalazi u fazi izvida.

7.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Nalaza i mišljenja medicinskog vještaka, specijalista patologa (list 11-15 spisa), Optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku broj K-DO-76/06 (list 16-22 spisa), Rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-617/07, dopisa Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku broj K-DO-105/06 od 25. listopada 2018. (list 117-118 spisa), dopisa Županijskog državnog odvjetništva u Zagrebu broj KO-DO-364/2020 od 19. kolovoza 2026. (list 292-293 spisa), dopisa Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku broj KPn-DO-115/2020 od 23. rujna 2026. (list 296 spisa).

8. Među strankama je sporno je li Republika Hrvatska odgovorna za predmetnu nematerijalnu štetu, ako jeste na temelju kojeg propisa, te je li nastupila zastara potraživanja tužiteljica po osnovi naknade nematerijalne štete.

9. Svjedokinja Elizabeta Sprečkić je iskazala da je pastorka pok. Petra Ladnjuka, da je Petar Ladnjuk nestao negdje u studenom ili prosincu 1991., da ona u to vrijeme nije bila u Osijeku, da se s Petrom čula svaki dan, te da se zadnji puta čula dan prije nestanka. Nakon što se Petar više nije javljao na telefon, svjedokinja je iskazala da se vratila u Osijek, da je kuća bilja zaključana, da u istoj nije bilo nikakvih tragova osim što je u pepeljari bilo tri ugašena različita opuška. Otišla je na policiju, a tamo su joj rekli da nemaju nikakvih informacija. U siječnju 1992. susjed Ivan Bašić joj je javio da je Petar pronađen, pa su ga 15. siječnja 1992. sahranili. Svjedokinja je iskazala da je Petrovo tijelo pronađeno kod kožare, da ga je njezin bivši šogor Zvonimir Tkalec identificirao i da više ništa nisu o tome ispitivali, međutim da su iz medija saznali da je Petar ubijen. Nakon sahrane su pokušali doći do nekih podataka, ali im je bilo rečeno da do informacija ne mogu doći. Takvo stanje je bilo sve do 2001. kada su došli djelatnici MUP-a i počeli ju ispitivati o Petrovoj smrti i cijelom događaju. Budući da nije ništa znala, oni su joj rekli da je Petar jedna od osoba koje su nestale na sličan način. Iskazala je da je nakon Petrove smrti jedan vikend došla u njegovu kuću kojom je prilikom vidjela tri osobe u uniformi Hrvatske vojske kako provaljuju u kuću. Pitali su je što radi ovdje, a kada im je rekla da je to njezina kuća, odveli su je u Tvrđu u neku zgradu u kojoj je čekala dok su ova trojica s nekim pričali nakon čega su je pustili.

9.1. Ponovno saslušana na ročištu 8. travnja 2019. svjedokinja je iskazala da se njezin šogor Zvonimir Tkalec raspitivao kod policije o tome što se točno desilo s njezinim ocem, međutim da mu je uvijek bilo rečeno da je to tajni predmet i da ne može dobiti podatke, a da ona osobno također nije mogla dobiti informacije od policije. Iskazala je da je nakon Petrove smrti vidjela da su tri uniformirane, njoj nepoznate osobe došle u Petrovu kuću.

10. Svjedok Zvonimir Tkalec je iskazao da je bio zet pok. Petra Ladnjuka jer je bio oženjen za njegovu kćer Ramonu. Sjeća se da mu je Elizabeta Sprečkić rekla da je Petar nestao i da su njemu kao pripadniku 135. Baranjske brigade jednog dana u postrojbi javili da su ga pronašli i da ga dođe identificirati. Otišao je u bolnicu, identificirao je Petra nakon čega je bila sahrana. Iskazao je da o njegovoj smrti nikoga nije ništa ispitivao te mu o tome nitko nije ništa rekao. Prije Petrovog nestanka dolazio je kod njega u kuću i Petar mu nije govorio da bi imao nekakvih problema.

10.1. Ponovno saslušan na ročištu 16. listopada 2019. svjedok je iskazao da je njegov punac, pok. Petar Ladnjuk živio sam u kući, te da ga je on posjećivao budući da je bio u Hrvatskoj vojsci. Sjeća se da mu je jednom prilikom Petar rekao da su kod njega bili uniformirani ljudi iz Hrvatske vojske i da su tražili pištolj koji je zapravo bio kod njega jer mu ga je Petar dao. Sjeća se da je on prijavio Petrov nestanak i da su njemu kasnije javili da su Petra pronašli u Dravi i da ga dođe identificirati. Misli da je Petar imao prostrijelne rane ali se više ne sjeća. Nitko mu nije pričao od čega je umro, a kada je on poslije pitao rekli su mu da je navodno bio vezan i ubijen. On je o ovom događaju prvo javio supruzi, a ona je dalje javila svojim sestrama.

11.Svjedok Ljubomir Arsenić je iskazao da je bio Petrov susjed, da mu ništa nije poznato o tome kada je Petar umro i što je s njim bilo.

12. Svjedok Ivan Trconić je iskazao da je poznavao pok. Petra Ladnjuka kao susjeda roditelja svog pokojnog prijatelja. Iskazao je da mu ništa nije poznato o Petrovoj smrti, ali da je čuo da je isti zabunom ubijen jer misli da je Petar bio Hrvat.

13. Tužiteljica Ramona Tkalec je iskazala da je u vrijeme štetnog događaja živjela u Donjem Miholjcu, da je svakodnevno zvala svog oca Petra budući da je živio sam u kući. Sjeća se da je prilikom telefonskih razgovora bio dosta rastresen jer su neki ljudi u uniformi Hrvatske vojske tražili da im preda svoj pištolj koji im on nije htio dati. Budući da se Petar odjednom više nije javljao, poslala je muža koji je bio u vojsci da ode vidjeti što se događa. Sjeća se da joj je rečeno da je na stolu u Petrovoj kući nađen papirić na kojem je pisalo "Ljubomir Arsenić", te da pištolja i municije nije bilo. Njezin suprug, šogor Stjepan Čiček i polusestra Marica Čiček su sve prijavili policiji.

13.1. Ponovno saslušana na ročištu 16. listopada 2019. tužiteljica je iskazala da joj otac telefonski nikada nije rekao koja je točno osoba došla kod njega tražiti pištolj, već da joj je govorio da su to dolazili ljudi koji su bili u uniformi Hrvatske vojske. Iskazala je da su i susjedi isto tako pričali da su kod njezinog oca dolazile uniformirane osobe. Iskazala je da je također i ona čula da je njezin otac bio zabunom ubijen jer su svi mislili da je Srbin iako su njezini preci nekad davno došli iz Ukrajine. Iskazala je da nema saznanja o tome da se u vezi smrti njezinog oca protiv nekoga vodio kazneni postupak jer ju o tome nitko nije obavijestio.

14. Tužiteljica Marica Čiček je iskazala da je u prosincu 1991. s djecom otišla u Njemačku, da je nakon toga čula da njezinog oca više nema, da joj je suprug radio za vojsku i policiju i da mu je jednog dana inspektor iz policije rekao da imaju još jedan slučaj da su našli čovjeka u Dravi i da se taj čovjek zove Petar Ladnjuk. Suprug joj je rekao da je u očevoj kući pronađen papir na kojem je pisalo "Ljubomir Arsenić".

14.1. Ponovno saslušana na ročištu 16. listopada 2019. tužiteljica je iskazala da joj je suprug rekao da je njezin otac pronađen u Dravi sa svezanim rukama na leđima, u jako lošem stanju, da je bio propucan kroz glavu i da su se na vratu nalazile prostrijelne rane. Iskazala je da ne zna tko je Ljubomir Arsenić, da joj je poznato iz priče sestre Elizabete da je u kuću njezinog oca provaljeno od strane Hrvatske vojske kada je Elizabeta bila u kući, nakon čega su je gardisti odveli u Tvrđu gdje je morala dokazati da je to njezina kuća. Potvrdila je da ju je također o očevoj smrti ispitivao neki inspektor.

15. Tužiteljica Snježana Marček je iskazala da u vrijeme štetnog događaja nije živjela s ocem Petrom, već da je živjela u Jelisavcu i da joj je šogor javio o tome što se desilo s njezinim ocem.

15.1. Ponovno saslušana na ročištu 16. listopada 2019. tužiteljica je iskazala da joj je njezin šogor rekao što je bilo s njezinim ocem tj. da je nađen mrtav u Dravi i da je bio propucan kroz glavu i vrat i da su ga našli sa svezanim rukama na leđima. Sjeća se da je to bilo 2-3 godine nakon očeve sahrane kada je došla u očevu kuću u kojoj je razgovarala s čovjekom u civilu koji joj se predstavio kao inspektor i koji joj je rekao da vodi slučaj u vezi očeve smrti jer je otac bio ubijen od strane gardističke brigade unutar Hrvatske vojske. Taj čovjek je ispitivao nju, njezinog šogora Stjepana Čičeka, te sestre Maricu i Ramonu i rekao im je da se radilo o Hrvatskoj vojsci, tj. grupi ljudi.

16. Svjedok Josip Palijan je iskazao da je tijekom 2001. na 2002. pri Ministarstvu uprave za kriminalnu policiju radio na slučajevima ubojstva tijekom Domovinskog rata koji su se dogodili tijekom 1991., te da se ne sjeća ništa o službenim zabilješkama i razgovorima koje je obavio.

17. Svjedok Mladen Kobašević je iskazao da je bio u specijalnoj policiji od 1991. do početka 1995., da se sjeća prezimena Ladnjuk i da misli da se radilo o slučaju "Selotejp i Garaža", da se pojedinosti ne sjeća jer je bilo jako puno imena i obuhvaćeno više događaja. Sjeća se da se taj događaj desio 1991. ili 1992. međutim da je istraga išla naknadno tek 2001. ili 2002. Iskazao je da je ispred MUP-a bila oformljena jedna posebna ekipa u kojoj je radio i on s tim da je bilo dva kruga istrage. U prvom krugu je sudjelovao on i sjeća se da su sve prikupljene dokaze poslali u državno odvjetništvo na daljnje odlučivanje i procesuiranje nakon čega se više ništa nije radilo, da bi se istraga ponovno nastavila oko svih tih zločina iz 1991. i 1992. nakon šest mjeseci ili godine dana.

18. Iz službene zabilješke o obavljenom obavijesnom razgovoru s Elizabetom Sprečkić (list 50-51 spisa) proizlazi da je ista u siječnju 1992. obaviještena da je njezin očuh pok. Petar Ladnjuk pronađen mrtav u rijeci Dravi, svezanih ruku i usta selotejp trakom.

19. Iz službene zabilješke o obavljenom obavijesnom razgovoru sa Stjepanom Čiček (list 56 spisa) proizlazi da je početkom 1992. obaviješten da je pok. Petar Ladnjuk pronađen u rijeci Dravi i da je ubijen iz vatrenog oružja.

20. Uzimajući u obzir iskaz tužiteljica i navedenih svjedoka, utvrđeno je da nitko od njih zapravo nema neposrednih saznanja o tome na koji je način pok. Patar Ladnjuk nestao iz svoje kuće, je li isti nasilno odveden, i ako jeste tko ga je odveo i na kraju ubio. Stoga tijekom postupka nije dokazano da bi pok. Petar Ladnjuk bio odveden i ubijen od strane pripadnika Hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi ili u svezi s tom službom pa da bi za naknadu štete tužiteljicama postojala odgovornost Republike Hrvatske prema odredbama ZORH-a. Sud je povjerovao iskazu svjedokinje Elizabete Sprečkić da je zatekla tri osobe u uniformi Hrvatske vojske kako provaljuju u kuću Petra Ladnjuka, međutim budući da se to dogodilo nakon smrti pok. Patra Ladnjuka, iz navedenih činjenica se ne može zaključiti da su ga upravo osobe u uniformi Hrvatske vojske nasilno odvele iz kuće. Sud je povjerovao i tužiteljici Ramoni Tkalec kada je rekla da joj je pok. otac Petar Ladnjuk preko telefona rekao da su ga posjetile neke njemu nepoznate osobe u uniformi Hrvatske vojske da im preda svoj pištolj. Navedeno je potvrdio i svjedok Zvonimir Tkalec, međutim to što su oca tužiteljica posjetile osobe u uniformi Hrvatske vojske i tražile od istoga da im preda pištolj ne dokazuje da su ga iste i odvele iz kuće u nepoznatom pravcu, a nakon toga ubile.

21. U odnosu na odgovornost tuženika prema odredbama ZORH-a:

21.1. Odredbom čl.1. ZORH-a uređena je odgovornost Republike Hrvatske za štetu koju su tijekom Domovinskog rata od 17. kolovoza 1990. do 30. lipnja 1996. uzrokovali pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga u vojnoj ili redarstvenoj službi ili u svezi s tom službom, dok je odredbom čl. 2. navedenog Zakona propisano da Republika Hrvatska po općim pravilima o odgovornosti za štetu odgovara samo za onu štetu iz članka 1. ovoga Zakona koja nema karakter ratne štete.

21.2. Uzimajući u obzir navedeni zakonski propis kao i dokaze koji su provedeni tijekom postupka, utvrđeno je da se u ovome slučaju ne radi o ratnoj šteti prema odredbama navedenog Zakona, jer da bi se radilo o ratnoj šteti mora postojati izravna i jasna veza između štetne radnje i vojnog djelovanja, a uzimajući u obzir da se štetni događaj dogodio u Osijeku koji se nalazio na slobodom teritoriju, da se u vrijeme nastanka štetnog događaja nije odvijala nikakva vojna akcija u smislu zauzimanja grada, utvrđeno je da smrt pok. Petra Ladnjuka nije nastupila uslijed ratnog djelovanja i razaranja s ciljem osvajanja ili obrane teritorija Republike Hrvatske. Stoga je neosnovan prigovor tuženika da se u ovome slučaju radi o ratnoj šteti pa da ne postoji odgovornost Republike Hrvatske za naknadu štete. S druge pak strane, tuženik tijekom postupka nije predložio niti jedan dokaz kojim bi se utvrdilo da je štetni događaj nastao na način opisan u čl.3. ZORH-a.

21.3. Nadalje, sud je utvrdio da tužiteljice tijekom postupka nisu dokazale da su štetu počinili pripadnici hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga, što je obrazloženo u točki 20 obrazloženja ove presude, a u odnosu na ubojstvo pok. Petra Ladnjuka ne postoji ni pravomoćna kaznena presuda kojom bi određena osoba kao pripadnik hrvatskih oružanih i redarstvenih snaga bila proglašena krivom za predmetno kazneno djelo zbog čega je utvrđeno da ne postoji odgovornost tuženika za štetu temeljem odredbi ZORH-a.

22. U odnosu na odgovornost tuženika prema odredbama ZOŠT-a:

22.1. Odredbom čl.1. st.1. ZOŠT-a određena je odgovornost za štetu počinjenu aktima terora i drugim aktima nasilja poduzetih s ciljem teškog narušavanja javnog reda zastrašivanjem i izazivanjem osjećaja nesigurnosti građana, te uslijed demonstracija i drugih oblika masovnog izražavanja raspoloženja na javnim mjestima, dok je st. 2. istog članka propisano da se u smislu tog zakona terorističkim aktom smatra osobito akt nasilja izvršen u pravilu iz političkih pobuda s ciljem izazivanja straha, užasa i osjećaja osobne nesigurnosti građana. U skladu s odredbom čl. 2. ZOŠT-a, za štetu iz čl.1. ZOŠT-a, odgovara Republika Hrvatska na načelima društvene solidarnosti, ravnomjernog snošenja javnog tereta, te pravičnog i brzog obeštećenja. Odredbom čl. 3. istog zakona, propisano je da obveza naknade štete postoji neovisno o tome je li štetnik utvrđen, kazneno progonjen ili oglašen krivim.

22.2. Na temelju provedenih dokaza i rezultata dokaznog postupka, sud je utvrdio da se pok. Petru Ladnjuku točno neutvrđenog dana u prosincu 1991. izgubio svaki trag, nakon čega je njegovo tijelo 12. siječnja 1992. pronađeno na obali rijeke Drave, a nalazom i mišljenjem vještaka patologa je utvrđeno da je isti umro nasilnom smrću uslijed prostrijelne rane glave. Uzimajući u obzir da je u to vrijeme u Osijeku više civilnih osoba srpske i druge nacionalnosti ubijeno i bačeno u rijeku Dravu (što je općepoznato iz slučaja tzv. Selotejp), te da je u tom vremenskom razdoblju na obali rijeke Drave pronađeno i tijelo pok. Petra Ladnjuka za kojeg je prema nalazu i mišljenju liječnika patologa utvrđeno da je umro nasilnom smrću uslijed prostrijelne rane glave, sud je utvrdio da čin njegovog nestanka, a kasnije i ubojstva predstavlja akt nasilja poduzet s ciljem zastrašivanja i izazivanja osjećaja straha, užasa i osobne nesigurnosti građana u smislu čl. 1. ZOŠT-a, pogotovo stoga što je pok. Petar Ladnjuk bio civil, umirovljenik bivše Jugoslavenske vojske za kojega se u to vrijeme mislilo da je pripadnik srpske nacionalnosti, što su potvrdili svjedoci Ivan Trconić i tužiteljica Romina Tkalec. Utvrđena je i uzročno posljedična veza između nestanka pok. Petra Ladnjuka i njegove likvidacije jer je isti nakon nestanka, od kada mu se gubi svaki trag, pronađen ubijen na obali rijeke Drave, a prije nestanka je svakodnevno telefonski kontaktirao s kćerkom i ne postoje okolnosti iz kojih bi proizlazilo da bi ranije bio u određenim konfliktnim odnosima ili svojevoljno sam odlazio od kuće. Tome u prilog govori i činjenica što je isti u vrijeme pronalaska na sebi imao papuče (prema Zapisniku o uviđaju, list 8 spisa), što upućuje na to da je nasilno odveden iz svoje kuće, jer da je otišao svojevoljno logično i životno bi bilo da je obuo cipele. Dakle, uzimajući u obzir da je pok. Petar Ladnjuk ubijen kao civil u ratnom kontekstu kakav je u to vrijeme bio u Osijeku, te da se nije radilo o ubojstvu iza kojeg je stajalo vojno djelovanje, sud je utvrdio da se radilo o tipičnom slučaju terorističkog akta zbog čega za nastali štetni događaj postoji odgovornost Republike Hrvatske prema odredbama ZOŠT-a.

23. Odlučujući o prigovoru zastare, sud je utvrdio da se u ovom slučaju ne može primjenjivati odredba čl.377. ZOO/91, već da se primjenjuje odredba čl.376. ZOO/91.

23.1. Prema odredbi čl. 377. st. 1. ZOO/91, kad je šteta uzrokovana kaznenim djelom, a za kazneno gonjenje je predviđen dulji rok zastare, zahtjev za naknadu štete prema odgovornoj osobi zastarijeva kad istekne vrijeme određeno za zastaru kaznenog gonjenja. Prema odredbi čl.12. st.3. ZPP parnični sud je u pogledu postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti učinioca vezan za pravomoćnu presudu kaznenog suda kojom je optuženik oglašen krivim. Tek iznimno, dakle ako postupak

koji je pokrenut protiv počinitelja kaznenog djela i (ujedno) štetnika nije dovršen kaznenom osuđujućom presudom, ovlašten je parnični sud kao prethodno pitanje utvrđivati je li šteta uzrokovana kaznenim djelom - i to u slučaju ako su postojale određene procesne smetnje zbog kojih se protiv poznatog počinitelja nije mogao provesti kazneni postupak. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, pa tako i pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 1865/10-2 od 18. travnja 2012., "...u parničnom postupku se može utvrđivati postojanje kaznenog djela samo ako je kazneni postupak obustavljen ili se nije mogao provesti zbog toga što je okrivljenik umro, duševno obolio ili ako je okrivljenik amnestiran ili pomilovan odnosno ako postoje druge okolnosti koje isključuju kaznenu odgovornost ili gonjenje okrivljenog." Pri tome, okolnost da je počinitelj ostao nepoznat ne predstavlja procesnu smetnju zbog koje bi parnični sud bio ovlašten ispitati je li šteta učinjena radnjama koje čine biće kaznenog djela. Budući da parnični sud u konkretnom slučaju nije ovlašten provoditi postupak u kojem bi se utvrđivalo je li u odnosu na pok. Petra Ladnjuka počinjeno kazneno djelo ratnog zločina, te da u odnosu na istoga ne postoji pravomoćna sudska odluka kojom bi poznati počinitelj bio osuđen zbog kaznenog djela ratnog zločina, bespredmetno je pozivanje tužiteljica da navedeno kazneno djelo ne zastarijeva pa da stoga tužbeni zahtjev nije u zastari zbog primjene privilegiranog roka iz čl.377. ZOO/91.

23.2. Prema odredbi čl. 376. st. 1. ZOO/91, potraživanje naknade štete zastarijeva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu počinila, a odredbom st. 2. tog članka propisano je da u svakom slučaju to potraživanje zastarijeva za pet godina od kad je šteta nastala.

23.3. U konkretnom slučaju nije sporno da je šteta nastala kao posljedica štetnog događaja koji se dogodio krajem prosinca 1991. ili početkom siječnja 1992., a da je tužba podnesena 12. rujna 2007. Sud je tijekom postupka utvrdio, a što među strankama nije sporno, da su tužiteljice za predmetni štetni događaj doznale odmah u siječnju 1992. kada je pronađeno tijelo njihovog pok. oca. Prema odredbi čl. 376. ZOO/91, doznati za štetu znači doznati za opseg i visinu štete, dok saznanje za osobu koja je štetu počinila podrazumijeva u suštini saznanje za osobu koja je za štetu odgovorna. Budući da su tužiteljice ovom tužbom tužile Republiku Hrvatsku koja u predmetnoj pravnoj stvari može biti odgovorna ili prema odredbama ZOŠT-a ili prema odredbama ZORH-a (neku drugu pravnu osnovu po kojoj bi tužena odgovarala za šteta ovaj sud ne nalazi, a nisu je navele ni tužiteljice), te da je u to vrijeme tj. u vrijeme saznanja za štetu odgovornost Republike Hrvatske postojala i prema odredbi čl.180. ZOO/91, utvrđeno je da su tužiteljice odmah nakon što je šteta učinjena saznale i za osobu koja je za štetu odgovorna (protiv koje mogu podići tužbu), a to je u konkretnom slučaju Republika Hrvatska protiv koje su u konačnici tužbu i podnijele.

23.4. Prema odredbi čl. 11. ZOŠT-a, ako je zastarijevanje naknade štete počelo teći prije 3. veljače 1996. ono nastavlja teći nakon stupanja na snagu tog Zakona, a vrijeme koje je isteklo prije zaustavljanja računa se u zakonom određeni rok za zastaru. S obzirom da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 7/96) koji je stupio na snagu 3. veljače 1996. brisana odredba čl. 180. ZOO/91, te da je 31. srpnja 2003. stupio na snagu ZOŠT, utvrđeno je da je zastara tužiteljica za naknadu štete tekla od siječnja 1992. do 3. veljače 1996., a zatim ponovno od 31. srpnja 2003. do podnošenja tužbe u ovom predmetu 12. rujna 2007.

zbog čega je utvrđeno da je prošao i subjektivni i objektivni zastarni rok od 3 odnosno 5 godina koji je propisan čl. 376. ZOO/91.

23.5. Stoga su tužiteljice odbijene s tužbenim zahtjevom kao u izreci.

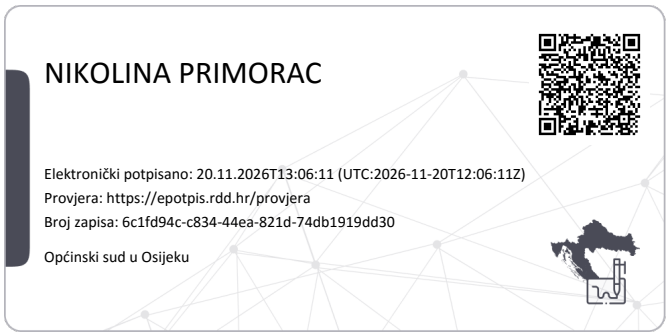
24. U odnosu na navode tužiteljica da su tek podizanjem optužnice 16. travnja 2007. saznale na koji je način stradao njihov otac, te da do tada nisu imale nikakvih saznanja o tome tko ga je usmrtio, ne može utjecati na zastarne rokove iz čl.376. ZOO/91 budući da su tužiteljice od samog početka imale saznanja o tome da je njihov otac ubijen, a u to vrijeme im je pravnu zaštitu pružala odredba čl.180. ZOO/91, a kasnije i odredbe ZOŠT-a. Stoga okolnost kada su tužiteljice točno saznale za navodnog počinitelja predmetnog kaznenog djela nije od utjecaja za tijek zastare jer im je pravna zaštita bila omogućena podnošenjem tužbe protiv Republike Hrvatske. Za napomenuti je pri tome da počinitelj kaznenog djela počinjenog u odnosu na pok. Petra Ladnjuka nije utvrđen ni danas, što bi prema tumačenju tužiteljica dovelo do neprihvatljivog zaključka da početak tijeka zastarnog roka ovisi o okolnosti koja možda nikada neće nastupiti. Prihvaćanjem takvog zaključka tužiteljicama bi se omogućilo da zahtjev za naknadu štete ostvaruju neograničeno dugo, odnosno da početak tijeka zastare ovisi isključivo o budućem, neizvjesnom saznanju o identitetu počinitelja. Takvo tumačenje nije prihvatljivo jer se njime zanemaruje svrha instituta zastare, a to je osigurati pravnu sigurnost i vremenski ograničiti mogućnost prisilnog ostvarivanja tražbine. Stoga okolnost da tužiteljice prije 16. travnja 2007. nisu znale za počinitelja predmetnog kaznenog djela ne može sama po sebi opravdati odgodu početka tijeka zastare, kada su iste naknadu štete mogle ostvarivati protiv Republike Hrvatske. S obzirom da je objektivni zastarni rok u konkretnom slučaju protekao, tražbina tužiteljica je zastarjela neovisno o tome kada su i jesu li iste saznale za počinitelja kaznenog djela. S druge pak strane, je li bilo propusta u vođenju istrage, zašto je naknadno iz optužnice ispuštena inkriminacija u odnosu na pok. Petra Ladnjuka, jesu li tužiteljice o tome obaviještene i zašto im nije omogućeno nastavljanje kaznenog progona, nije od utjecaja na tijek zastarnog roka iz čl.376. ZOO/91 jer je tužiteljicama pravna zaštita u odnosu na predmet ovoga spora bila omogućena, kako je već i ranije navedeno, temeljem odredbe čl.180. ZOO/91, a nakon toga i temeljem odredbi ZOŠT-a.

25. Budući da su tužiteljice u cijelosti izgubile parnicu, dužne su tuženiku naknaditi trošak postupka sukladno čl.154. st.1. ZPP-a. Tuženik je tražio trošak koji mu je dosuđen presudom ovoga suda od 29. ožujka 2021. uvećan za troškove zastupanja na ročištima 19. lipnja 2026. i 15. listopada 2026. u iznosu 500 eura svaki, što ukupno iznosi 17.125,82 eura. Tuženiku je, prema vrijednosti predmeta spora dosuđen trošak u iznosu 17.125,82 eura, a koji trošak obuhvaća trošak odgovora na tužbu u iznosu 1.194,51 eura, troškove zastupanja na ročištima održanim 11. siječnja i 3. veljače 2010. u iznosu od po 1.194,51 eura, 8. srpnja 2011. u iznosu od 1.194,51 eura, 8. travnja i 16. listopada 2019. u iznosu od po 1.194,51 eura, 1. listopada 2020. i 11. veljače 2021. u iznosu od 1.194,51 eura, 9. prosinca 2008. u iznosu od 597,25 eura, 7. rujna 2009. u iznosu od 597,25 eura, 9. svibnja i 15. listopada 2018. u iznosu od po 597,25 eura, 21. siječnja, 12. srpnja i 3. prosinca 2019. u iznosu od po 597,25 eura, te 17. prosinca 2020. u iznosu od 597,25 eura, što ukupno iznosi 14.334,06 eura, kojem

iznosu je pribrojen trošak revizije u iznosu od 1.791,76 eura, te trošak zastupanja na ročištima 19. lipnja 2026. 500,00 eura i 15. listopada 2026. 500,00 eura, što ukupno iznosi 17.125,82 eura.

Osijek, 20. studenog 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.
Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:
1. pun. I-IV tužiteljice
2. z.z. tuženika na njihov broj

Broj zapisa: **9-30890-683fd**

Kontrolni broj: **0080e-3d422-dc893**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.